

L'ACTUALITAT, A LES XARXES

“Des del segle XV fins al final del segle XIX el català de València o el de les terres del Segre i de l'Ebre eren considerats el millor model del català parlat.”

ALBERT ROSSICH

“Aneu reivindicant a Twitter la lluita dels pagesos, i després compreu la fruita al xino de la cantonada #Valors”

SONI

“Després de la ressaca de la manifestació d'ahir ja només queda dir una cosa. Compreu al xicotet productor que manté viu el vostre territori i compreu a les botigues de proximitat que mantenen vius pobles, ciutats i mercats centrals.”

ÀLEX VILANOVA PLA

DE NORD A SUD

El tercer dels dietaris de Ricard Salvat

Xavier Garcia
escriptor

Les Edicions de la Universitat de Barcelona, amb la Fundació Ricard Salvat i un Consell Editor -format per rellevants crítics culturals del nostre teatre, com Enric Ciurans, Francesc Foguet, Manuel Molins, Núria Santamaria i Eulàlia Salvat, filla de Ricard- continuen, de fa tres anys, amb l'edició dels Diaris -ara el tercer, d'un projecte que n'ha de tenir deu o dotze- de qui fou una de les personalitats més preparades, actives i internacionals de la direcció teatral a Catalunya a la segona meitat del segle XX.

En efecte, Ricard Salvat (Tortosa, 1934- Barcelona, 2009), escriptor, dramaturg, director teatral, professor universitari i assagista, des de 1962 i fins a la seva mort, va anar escrivint uns Diaris o Dietaris que feien memòria de tot el que passava al seu voltant i que ara ens serveixen de recordatori d'una llarga època de ben bé cinquanta anys, entre els temps finals del franquisme, l'inici de la transició política i tot el període democràtic.

Després dels dos primers volums -dedicats als anys 1962-1968 i 1969-1972- ara ens arriba el tercer, entre 1973 i 1975, i tots d'una considerable extensió, d'unes 600 pàgines, precedides per les presentacions que n'han fet els editors i prologuistes de cada llibre: el primer a cura d'Eulàlia Salvat, amb pròleg de Francesc Foguet i Manuel Molins; el segon, amb edició i pròleg de Francesc Foguet i aquest tercer, amb edició i pròleg de Jordi Auseller.

En tots tres s'hi observa, respectivament, l'ascensió d'una vocació (la de crític, expert i director teatral, marcada sempre per l'exigència cultural i la independència de criteri), les dificultats pràctiques, en dictadura, per assolir el seu plantejament i, quan és a punt d'acabar el franquisme, una certa fatiga personal, professional i política per com anirien les coses, després d'haver comprovat i viscut el món del Règim, el món de l'antifranquisme dels partits i l'aparició de nous moviments de renovació cultural en els camps que sempre van interessar a Salvat: el teatre, per descomptat, però també la música, la pintura, el cinema, la literatura i la cultura en general.

Tot i que Salvat va ser, als anys 60, allò que es va anomenar "company de viatge" del partit predominant aleshores, el PSUC, mai va estar-ne afiliat, justament, com en el camp teatral, per conservar la pròpia llibertat de pensament, i aquesta llibertat personal de criteri va exercir-la en diverses circumstàncies, com quan era convocat al Congrés Mundial de la Pau a Moscou, els anys 1962 i 1973, i a l'interior amb les seves apreciacions sobre el que ell considerava la supeditació del PSUC al PC espanyol.

Gran viatger pel món, anant a la recerca de renovades expressions culturals i teatrals que no trobava, en general, ni a Espanya ni a Catalunya (si més no fins a finals dels anys seixanta), la seva vida va tenir una alta densitat intel·lectual, humana i creadora. Ens va fer conèixer obres d'Espriu, Alberti i Salvat Papasseit, entre tants; va fundar l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual, d'on era professor i director d'escena (que els anys 74-75 va sobreviure, a l'Hospitalet de Llobregat, com a Escola d'Estudis Artístics) i, en fi, tota la seva labor universitària, als departaments de Filologia Catalana i d'Història de l'Art, que ell va crear aquells anys.

El vaig començar a tractar a mitjans dels anys 90, a propòsit de la biografia que vaig escriure sobre Esteve Albert, de qui Salvat, els anys 50, va posar en escena algunes obres seves. Ja estava superconsagrat, i ell era conscient que la seva personalitat -fruit d'una autoritat que tenia més que demostrada- continuava, com en el passat, suscitant enveges i ressentiments, però ell continuava, també, apassionat i vocacional sempre, franc, obert i disposat a col·laborar amb tots aquells que eren exigents amb si mateixos.

MEDI AMBIENT

El Delta invisible

Miquel Aubà
senador d'Esquerra Republicana de Catalunya

Aquesta setmana passada començava la meua primera intervenció parlamentària de la legislatura interpellant la ministra Teresa Ribera sobre el delta de l'Ebre. Fins fa pocs anys però el debat polític sempre l'havia protagonitzat en exclusiva el riu, i no pas el Delta, a causa de les problemàtiques generades en l'aprovació dels diferents Plans Hidrològics i les mobilitzacions ciutadanes que els han qüestionat.

De fet la primera iniciativa parlamentària que vaig registrar en la meua estrena com a senador, el febrer de l'any 2016, va ser la presentació d'una Proposició no de Llei (PNL), on s'instava el nou govern a la revisió immediata del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre i a una adequació del règim de cabals a la proposta feta per la Comissió per la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, d'acord amb els requeriments de cabals i aportació de sediments establerts per la Disposició Addicional Desena del Pla Hidrològic Nacional.

La veritat és que durant molt temps el riu Ebre i els seus cabals han estat en el centre del debat polític, mentre que el Delta i la necessitat de sediments han quedat en un segon terme. Només els científics, la Plataforma en Defensa de l'Ebre, i posteriorment la Campanya pels Sediments, han insistit a posar en el primer plànol del debat la importància de la gestió dels sediments en el futur del delta de l'Ebre.

Esquerra Republicana, conscient d'esta situació, ha anat presentant des de l'any 2011 a tots els Pressupostos Generals de l'Estat una esmena demanant 1 milió d'euros per realitzar una prova pilot de transferència de sediments des dels embassaments de l'Ebre fins a la desembocadura. Mai, però, ha estat acceptada.

L'any 2016 des del grup d'Esquerra vam registrar al Senat i al Congrés una moció reclamant la redacció d'un Pla de gestió integral dels sediments de la Conca de l'Ebre; l'elaboració d'un projecte pilot de transferència controlada de sediments des de l'embassament de Riba-roja d'Ebre fins a la desembocadura del Delta, i la consignació d'una partida als Pressupostos generals de l'Estat per portar-lo a terme. A més, vaig denunciar que ni el projecte gene-

ral d'Estrategia Nacional del Río Ebro ni el Pla hidrològic de la Conca de l'Ebre tenia prevista cap actuació per augmentar l'aportació de sediments al Delta. I així seguim, amb una Confederació Hidrogràfica de l'Ebre (CHE) que segueix negant l'evidència.

El gener de 2017 la Comissió del Senat de Medi Ambient i Canvi Climàtic rebutjava la nostra moció amb la majoria absoluta de PP i Coalició Canaria; però al mes de febrer següent la Comissió d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient del Congrés de Diputats ens l'aprovava en forma de PNL. El març del 2018 la mateixa Comissió del Congrés aprovava una altra PNL que recollia les demandes de la Campanya pels sediments.

Ara, amb les destrosses provocades pel temporal Glòria, el delta de l'Ebre s'ha situat en el primer pla polític. La seva problemàtica s'ha fet visible a ulls de tot el món. Fins i tot de la ministra Ribera, a qui li vaig recordar que cal un canvi en la gestió del riu per part de la CHE i les elèctriques; així com actua-

cions específiques als llocs més sensibles de la costa del Delta. Actuacions com el Camí de Guarda de la Badia dels Alfacs, que Esquerra portem reclamant amb diferents iniciatives parlamentàries des del 2016, i que es podria executar completament perquè els ajuntaments d'Amposta i la Ràpita fa anys que van expropiar els terrenys i el projecte està redactat.

Només manca voluntat política. Voluntat per canviar la gestió del riu fent possible més aportació de cabals al seu tram final i una major aportació del volum de sediments a la desembocadura, a més de partides pressupostàries per portar a terme les propostes exposades en diversos estudis científics i els projectes recollits a la Taula de Consens.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

By Jokin
THO DIUEN ELS PETITS CORSARIS